

Podivné trojúhelníky

Najít teplé slunce se myšce Elišce opravdu podařilo. Hrálo ji už při plavání v teplém Středozemním moři. Toto moře bylo klidné a jen se mírně pohupovalo.

Myška mířila na jih od Řecka vstříc další neznámé zemi. Konečně se ocitla na pobřeží suché, vyprahlé hornaté pevniny. Oklepala ze sebe kapky mořské vody, ale bylo to celkem zbytečné, protože horké sluneční paprsky ji prakticky hned usušily.

Rozhlédla se po okolí. Nebyly zde žádné stromy. Všude jen písek, sucho a horko.

Vydala se tedy na průzkum. Ani si nepotřebovala odpočinout, jak se těšila na nové objevy. Z vysoké hory, na kterou vystoupala, zahlédla ústí jakési řeky, která se táhla nekonečně daleko k jihu. Vydala se tedy k ní a brzy se ocitla na jejím břehu. Všude zde rostly vysoké stvoly rákosu. Některé byly dokonce vysoké jako člověk. Myška netušila, že lidé tyto stvoly používají jako psací materiál k zaznamenání svých myšlenek.

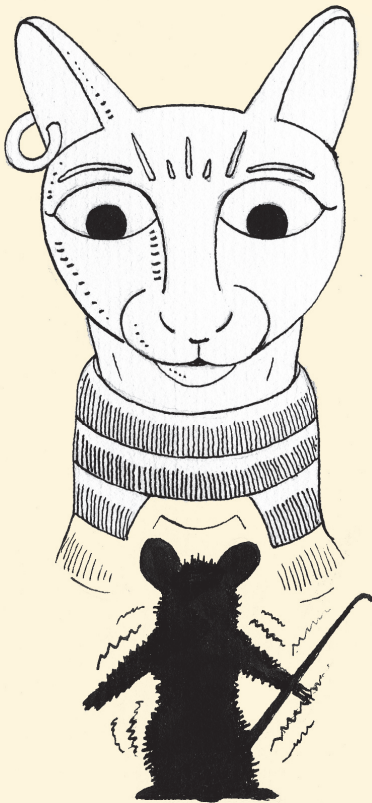
Pokračovala v cestě směrem k jihu a doufala, že brzy narazí na nějaké známky lidského osídlení. Nevěděla, že řeka, podél které kráčí, je jedna ze dvou nejdelších řek na světě. Dnes ji známe pod názvem Nil.

Konečně po několika dnech cesty spatřila Eliška při řece místní obyvatele. Byli to rybáři. Seděli a trpělivě čekali, zda se ryba chytne na návnadu. Při bližším pohledu si myška prohlédla muže důkladněji. Měli kůži opálenou až skoro dohněda, to jistě od prudkého sluníčka.

„Co kdybych taky od toho prudkého slunce začala hnědnout?“ polekala se Eliška. Barva jejího kožíšku se jí vždycky líbila a rozhodně by ji nechtěla měnit. Začala pochybovat, zda byl dobrý nápad jít za žhavým sluncem. Ale přece se jen tak neotočí a nevrátí!

Někde přece řeka musí končit, a pokud na jejím konci nic nenajde, vydá se jiným směrem.

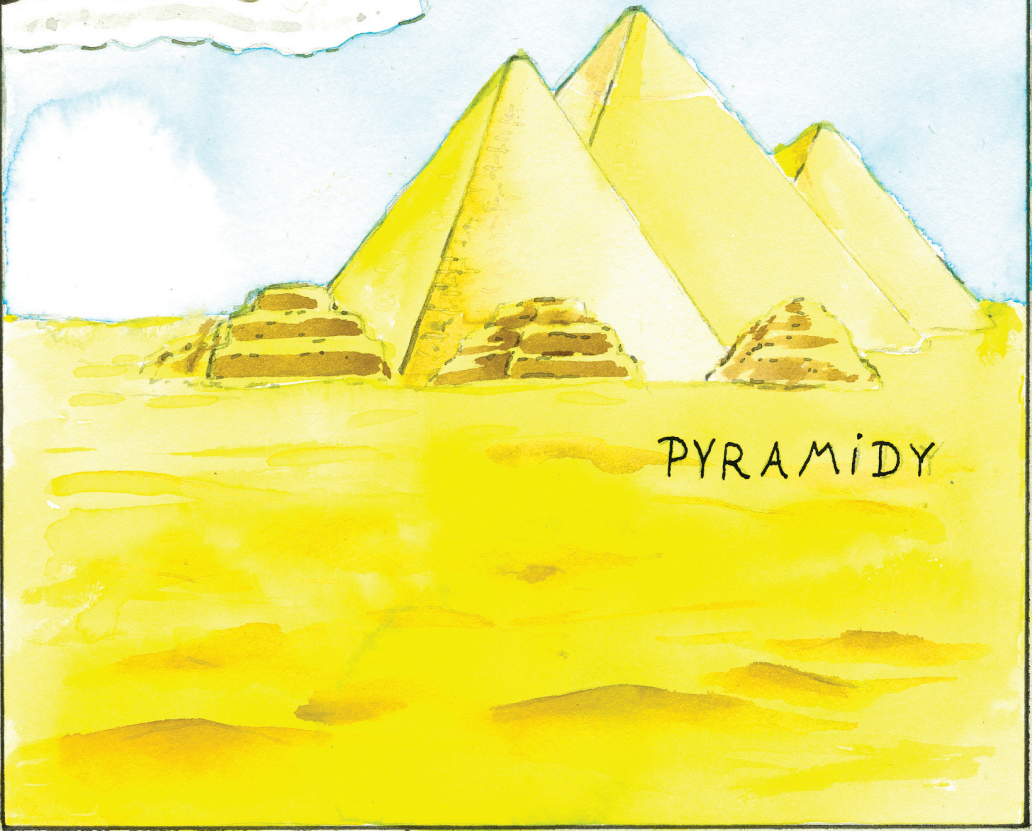
Putovala tedy dál, až nakonec našla něco, co jí dost překvapilo. Na opačném břehu řeky se tyčily do výše obrovské stavby. Měly okrovou barvu a připomínaly velikánské trojúhelníky.

SKARABEUS

PYRAMIDY

Zvědavost Elišce nedala. Skočila do chladné řeky a bez obtíží přeplavala na druhý břeh.

Čím víc se blížila ke stavbám, tím zřetelněji si uvědomovala jejich nezměrnou velikost. Stavitelé museli mít neuvěřitelnou trpělivost, když postavili taková díla.

První tři objekty, které Eliška spatřila zblízka, však neměly tvar trojúhelníku. Předtím je nebylo z dálky vidět a byly skryty pod těmi vyššími. Byly stupňovité ve třech patrech a Elišce připadaly jaksi neforemné. Jako kdyby si stavitelé chtěli vyzkoušet, zda budou jejich stavby stát, než se pustí do náročnějších.

Nad stupňovitými stavbami se pak tyčily ony trojúhelníkovité, které již z dálky Elišku tak ohromily. Na první pohled se zdály zcela rovné a hladké. Zblízka se však ukázalo, že se na ně dá bez potíží vyšplhat, jako po schodech. V jejich případě byla už znát jistá ruka, když je stavěla.

Myška zatoužila podívat se až nahoru. Začala stoupat vzhůru. Na vrcholku stavby se postavila na jednu nohu jako baletka, ale protože zde dost foukalo, raději přestala, aby nespadla z ohromné výšky dolů.

„Nu, stavby jsou to pěkné,“ zauvažovala. Ale nikde si nevšimla žádného vchodu. Copak tyto budovy nemají žádný vstup?

Měla by se podívat po nějaké cestě dovnitř, pokud tedy existuje. A skutečně!

Po pečlivém průzkumu objevila menší otvor vedoucí dovnitř. Šup tam! Po chvilce byla chudinka myška tolik obalená pavučinami, že se musela každou chvíli zastavit a očistit. Aspoň že pavouci před ní zděšeně prchali pryč. Netušila, jak dlouhou šachtou prochází, ale zdálo se jí, že sestupuje stále níž a níž.

Náhle jí však na hladkém kameni uklouzla nožka a jako na skluzavce sjela po zádech dolů jakousi šachtou. Před ní se rýsoval osvětlený otvor, který se rychle přibližoval. Myška vypadla z šachty do místnosti ozářené pochodněmi. Naštěstí si neublížila. Spadla na hromadu pestrobarevných látek. Ocitla se ve čtvercové místnosti plné nádob a truhel. Stěny byly pomalovány různými výjevy a popsány neznámými znaky. Zobrazení ptáků, ryb či hadů, ze kterých Elišce přeběhl mráz po zádech.

Ve vzduchu se vznášela příjemná vůně.

Před sebou však objevila cosi, co nikdy předtím neviděla. Vypadalo to jako truhla či skříň ve tvaru lidského těla. A opravdu! Když přišla blíž, zíral na ni pestře pomalovaný obličej zdobený plátky zlata. Černé oči muže se upíraly na myšku, ale nezdálo se, že by se zlobil. Měl hladce upravený vous a na temeni hlavy pokrývku se symbolem hada. Muž neměl ruce ani nohy. Jako by byla celá postava zabalená a byl vidět jen obličej. Na skříni viděla obrázky a znaky, avšak jediné, co rozpoznala, byl pouze symbol brouka. Ale co znamená, to nevěděla.

Náhle se jí zdálo, že slyší kroky. Neustále se přibližovaly. Rychle! Musí se někam schovat. Chvatně se rozhlédla po dobrém úkrytu. Tu se ale skutečně vyděsila!

Před ní se ve světle ohně objevil kočičí obličej. Zle se na ni šklebil a oči jen svítily. Myši se koček vždycky bály. Neváhala proto ani chvíli a dala se na útěk – strach jí dodal neuvěřitelnou hbitost i rychlost. Vyskočila na zdobenou nádobu a odrazila se od ní k otvoru ve stěně. Zachytila se na jeho okraji.

Škrábala drápky o stěnu, která se drolila, ale podařilo se jí dostat do tunelu. Pak utíkala dlouhou chodbou, dokud se neocitla na vzduchu. Jen tak tak popadala dech. Rozkašlala se z toho, jak se nadýchala prachu uvnitř. Obalenou pavučinami by v ní nikdo nepoznal malou vyděšenou myšku. Jí na tom však nezáleželo. Hlavně, že byla pryč od té hrozně kočky! Kdyby nebyla chodba, kterou utíkala, tak úzká, jistě by ji kočka snadno dostihla.

Tak zde určitě také bydlet nebude! Takovému nebezpečí by čelit nemohla. Tomu nehybnému muži by asi myška nevadila, ale kočka by si s ní hrála... no zkrátka... jako kočka s myší.

Chudák Eliška, ve strachu si neuvědomila, že ta kočka vůbec nebyla živá. Byla dřevěná, stejně jako onen muž zdobený zlatem.

Netušila, že navštívila pohřební hrobku faraona-vládce této země.

Obyvatelé této země věřili, že když člověk zemře, jeho duše setrvá v tomto světě. A má dokonce stejné potřeby jako za života.

Proto do těchto hrobek umísťovali různé předměty denní potřeby. Například nádoby s vodou, zbraně, šperky, či dokonce vonné parfémů. Ale i samotné tělo zemřelého muselo být zachováno, aby ho duše mohla neustále obývat. Proto bylo tělo zabaleno neboli mumifikováno a umístěno ve schránce zvané sarkofág. Zde mohl být faraon provždy uchován a žít věčným životem a svým malovaným obličejem pozorovat příchozí. To byla ona skříň, která Elišku zmátla.

Symbol namalovaného brouka, který myška spatřila na sarkofágu, byl symbolem nesmrtnosti. Tento brouk se jmenuje Skarabeus. Dnes je můžeme vidět v muzeích, vyřezané ze dřeva či jako šperky z drahých kamenů.

Socha kočky, kterou Eliška v hrobce spatřila a tolik ji vystrašila, byla vyobrazením bohyně Bastet. Pro obyvatele této země byla kočka mazlíčkem, ale i posvátným zvířetem. Matkou všech koček byla prý právě tato bohyně. Hodná, laskavá a ochránkyně samotných faraonů. Proto byly kočky po smrti také mumifikovány a umístěny do hrobek k samotným vládcům.

Stavby, ve kterých jsou tito vladaři pochováni, jsou dnes známé jako pyramidy.

Důvod, proč byly tak vysoké, spočíval v tom, že obyvatelé své panovníky uctívali jako bohy. Výškou staveb chtěli zdůraznit panovnickou velikost i nesmrtnost. Možná, že jejich trojúhelníkovitý tvar měl připomínat paprsek slunce. To je dnes záhadou.

Myška Eliška se nacházela pod nejvyšší pyramidou, známou jako Cheopsova, podle faraona, který je v ní pohřben.

Sedla si na zem a složila ruce pod bradu. Byla již klidnější, ale zlobila se na sebe, že tuto zemi vůbec navštívila. Je to už podruhé, co se vydala na jih, a pokaždé ji něco vyděsilo! Rozhodla se tedy, že se vrátí na sever k moři a zkusí štěstí jiným směrem. Třeba tam na ni někde čeká domov, jaký hledá. A hlavně – bez koček!

A tak Eliška opustila tuto zemi, zvanou Egypt, a na rozloučenou věnovala poslední pohled pyramidám. Ty dnes patří k sedmi největším divům světa, které bylo lidstvo schopné postavit.

